

at der vil kunne foreligge et indgreb, som – uanset at reglerne i § 3 har karakter af en generel regulering af ejendomsretten – må bedømmes som ekspropriativt, og som derfor kun kan ske mod fuld erstatning. Styrelsens notat bygger i denne henseende på den statsretlige teori og retspraksis, hvorefter indgrebets intensitet er et af de momenter, der lægges vægt på ved udøvelsen af det samlede skøn over, om et indgreb har ekspropriativ karakter. Justitsministeren har ved flere lejligheder udtalt sig om denne problematik over for Folketinget. Der kan henvises til bl.a. justitsministerens besvarelse af 22. oktober 1996 af spørgsmål nr. 203 fra Folketingets Trafikudvalg (alm. del – bilag 423).

Spørgsmålet om, hvorvidt der i det konkrete tilfælde må antages at foreligge et ekspropriativt indgreb, henhører imidlertid i sidste instans under domstolene, og Skov- og Naturstyrelsen kan ikke yderligere uddybe, hvor grænsen mellem erstatningsfri regulering og erstatningsudløsende regulering i denne henseende vil blive trukket.«

Spørgsmål nr. 482:

Vil ministeren redegøre for, om man har udpeget § 3-områder på baggrund af EU-fuglebeskyttelsesdirektivet, og vil ministeren redegøre for, hvorledes det administrativt er pålagt bl.a. amtskommunerne at varetage de internationale hensyn i deres administration af eksisterende love?

Svar:

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»§ 3-områder er beskyttede efter naturbeskyttelsesloven, og beskyttelsen er umiddelbart bindende for den enkelte lodsejer. I modsætning hertil er EF-fuglebeskyttelsesområderne udlagt med hjemmel i planloven, og de er derfor alene bindende for myndighederne i deres administration af arealanvendelseslovgivningen m.v.

De EF-fuglebeskyttelsesområder, der ligger på landjorden, svarende til ca. 27 pct. af de danske EF-fuglebeskyttelsesområder, indeholder i vid udstrækning arealer omfattet af naturbeskyttelseslovens § 3. Sikring af levestederne i fuglebeskyttelsesområderne kræver, at den eksisterende naturtilstand bevares, hvilket netop er formålet med naturbeskyttelseslovens § 3.

Denne bestemmelse er derfor et meget vigtigt instrument til opfyldelse af forpligtelserne i henhold til fuglebeskyttelsesdirektivet.

Den anden del af spørgsmålet vedrører amtens administration af de internationale hensyn. Det er umiddelbart den danske stat, der er forpligtet af EF-direktivet, og sager vedrørende overtrædelse vil blive rejst mod staten. Europadomstolen har dog i praksis antaget, at myndighederne (også decentrale og andre ikke-statslige myndigheder) er forpligtet til så vidt muligt at anvende deres skønsmæssige beføjelser, således at afgørelser ikke kommer i modstrid med de traktatmæssige forpligtelser (i denne sammenhæng EF-fuglebeskyttelsesdirektivet).

Miljø- og Energiministeriet har ikke af hensyn til internationale forpligtelser ønsket at ændre ved den danske decentrale myndighedsstruktur, hvorefter hovedparten af kompetencen vedrørende lokale og regionale spørgsmål er placeret hos kommuner og amtskommuner. Ministeriet har for at undgå tvivl om forpligtelserne valgt at udarbejde en bekendtgørelse om administrationen af de beskyttede områder, nemlig Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 408 af 25. maj 1994 om afgrænsning og administration af EF-fuglebeskyttelsesområder og Ramsarområder. Til bekendtgørelsen knytter sig en foreløbig vejledning.

Bekendtgørelsen afgrænser områderne på land og indeholder desuden bindende retningslinjer for amtskommuners og kommuners planlægning inden for områderne og bindende retningslinjer for administrationen af enkeltsager, herunder for behandlingen af sager efter naturbeskyttelseslovens § 3. Bekendtgørelsen pålægger amtene, at de ved behandlingen af dispensationsansøgninger vedrørende arealer, der tillige er udlagt til EF-fuglebeskyttelsesområder, eller foranstaltninger, der kan få betydning i EF-fuglebeskyttelsesområder, foruden at varetage de hensyn, der gælder efter den almindelige lovgivning, også varetager de beskyttelsesforpligtelser, der er givet i EF-direktivet.

Følgende love er omfattet af bekendtgørelsens retningslinjer: planloven, naturbeskyttelsesloven, råstofloven, miljøbeskyttelsesloven, vandløbsloven, okkerloven og vandforsyningsloven.«

Spørgsmål nr. 483:

Kan ministeren bekræfte, at synspunktet